

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 520/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Dr. Oetker, spol. s r. o., Ľadová 14, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Ivanom Benčíkom, Hlavná 63, Štefanová, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 Co 655/2013 z 25. apríla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Dr. Oetker, spol. s r. o., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2017 doručená sťažnosť spoločnosti Dr. Oetker, spol. s r. o., Ľadová 14, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského

súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 655/2013 z 25. apríla 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že žalobou z 28. februára 2011 sa na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) domáhala, aby súd po vykonanom dokazovaní zaviazal žalovanú – Slovenskú republiku, zastúpenú Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“), zaplatiť sťažovateľke z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu sumu 83 544,95 € s príslušenstvom.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 19 C 42/2011 z 30. júla 2013 žalobu zamietol. Krajský súd konajúci v zmysle príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku rozhodol svojím rozsudkom sp. zn. 14 Co 655/2013 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

4. Ku skutkovému stavu v danej právnej veci sťažovateľka k predchádzajúcemu súdnemu konaniu vedenému medzi spoločnosťou [REDAKOVANÉ] ako žalobcom a sťažovateľkou ako žalovanou, z dôvodu ktorého podľa názoru sťažovateľky vznikol jej nárok na náhradu škody, uviedla, že *«Mestský súd Bratislava svojím rozsudkom sp. zn. 29 Cb 476/94 zo dňa 28.10.1996 rozhodol tak, že sťažovateľa (odporcu - Dr.Oetker, spol. s r.o.) zaviazal zaplatiť spoločnosti [REDAKOVANÉ] sumu 64.222,40 Sk a titulom poplatku z omeškania sumu 132.297,- Sk.*

Na základe odvolaní oboch účastníkov konania, vo veci rozhodoval Najvyšší súd SR a ten svojím rozhodnutím sp. zn. 4 Obo 382/96 zo dňa 3.4.1997 vyššie uvedený rozsudok Mestského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Vo veci následne konal Krajský súd v Bratislave, ktorý po vykonanom dokazovaní rozhodol rozsudkom sp. zn. 29 Cb 476/94 zo dňa 9.7.2003 tak, že sťažovateľ bol povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 64.222,40 Sk s 1% poplatkom z omeškania denne od 8.6.1994 do zaplatenia.

Na základe odvolania sťažovateľa proti tomuto rozsudku, konal vo veci opätovne Najvyšší súd SR, ktorý svojím rozhodnutím sp. zn. 2 Obo 54/05 zo dňa 21.9.2005 napadnutý

rozsudok súdu prvého stupňa v časti istiny zamietol a v časti poplatku z omeškania ako vecne správny potvrdil.

Spoločnosť Dr.Oetker, spol. s r.o. bola presvedčená, že uvedeným rozsudkom Najvyššieho súdu SR bol porušený zákon a preto dňa 30.5.2006 podala na generálnu prokuratúru podnet na podanie mimoriadneho dovolania podľa ust. § 243c ods. 1 vtedajšieho O.s.p.

Tento podnet bol Generálnym prokurátorom SR v určitej časti prijatý a Generálny prokurátor dňa 20.10.2006 podal mimoriadne dovolanie proti rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 20bo 54/05.

Na základe mimoriadneho dovolania Generálneho prokurátora SR konal Najvyšší súd SR ako dovolací a tento mimoriadnemu dovolaniu vyhovel a mimoriadnym dovolaním napadnutý rozsudok Najvyššieho súdu ako aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil.

Na doplnenie skutkového stavu sťažovateľ uvádza, že spornou otázkou rozhodujúcou v danom spore bolo posúdenie nároku spoločnosti [REDAKOVANÉ] na zmluvný poplatok z omeškania, ktorý si účastníci sporu v Hospodárskej zmluve zo dňa 22.11.1991 dohodli vo výške 1% z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Žiaľ z nepochopiteľných dôvodov mimoriadne dovolanie Generálneho prokurátora nebolo podané aj z dôvodu nezákonnej výšky poplatku z omeškania vo výške 1% denne.

Ako vyplýva z celého spisového materiálu sťažovateľ konzistentne a vždy tvrdil, že nárok na poplatok z omeškania nie je možné priznať do budúcnosti a pokiaľ k takémuto priznaniu došlo, tak je to rozhodnutie vzhľadom na vznesenie námietok premlčania nezákonné. Sťažovateľ opakovane vznášal námietku premlčania, na čo poukázal ako Generálny prokurátor SR vo svojom mimoriadnom dovolaní, tak aj Najvyšší súd SR ako súd dovolací...

Najvyšší súd SR ako dovolací (sp. zn. I M Obdo V14/2006) v zhode s mimoriadnym dovolaním uviedol, že „...poplatok z omeškania je samostatným nárokom, ktorý sa musí uplatniť v uvedenej premlčacej lehote, inak v prípade vznesenia premlčania nemožno ho priznať. Takto žalobca postupoval iba raz keď listom zo dňa 8.12.1994 rozšíril žalobu... uplatnil poplatok z omeškania za dobu 473 dní, t.j. od 24.8.1993 do 9.12.1994 a to vo výške 1% z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Ďalší nárok na poplatok z omeškania si neuplatnil a naviac žalovaný vo veci vzniesol na takéto nároky námietku premlčania, na čo

tiež správne poukázal generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní. Z tohto dôvodu mala byť akceptovaná námietka premlčania...“

Po zrušení rozsudku Krajského súdu sp. zn. 29 Cb 476/94 ako aj Rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 54/2005 konal vo veci opätovne Krajský súd v Bratislave.

Je potrebné uviesť, že zo strany sťažovateľa došlo v priebehu súdneho sporu (spor začal podaním žaloby dňa 12.11.1992 a právoplatne nezákonným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR skončil dňa 21.9.2005) k zaplateniu istiny. Po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bol sťažovateľ zaviazaný k povinnosti zaplatiť aj poplatok z omeškania a po doručení výzvy na úhradu právoplatne priznaného nároku, sťažovateľ pod hrozbou exekúcie uhradil aj poplatok z omeškania v celkovej výške 2.634.402,- Sk. Tento poplatok z omeškania bol uhradený spoločnosťou [REDAKOVANÉ] ktorej pôvodný žalobca ([REDAKOVANÉ]) svoj nárok postúpil.

Aj z uvedeného dôvodu preto právny nástupca pôvodného žalobcu v opätovnom konaní pred Krajským súdom vzal žalobu späť a žiadal konanie zastaviť.

So zastavením konania však sťažovateľ nesúhlasil a dôvodil, že nárok žalobcu uspokojil v plnej výške po nadobudnutí právoplatnosti zaväzujúceho rozsudku, aby predišiel exekúcii. Keďže vymáhanie premlčaného dlhu nie je možné voči žalobcovi, je jedinou možnou cestou domôcť sa svojho práva voči štátu z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Tento dôvod Krajský súd akceptoval a konanie nezastavil. Krajský súd v danej veci potom rozsudkom zo dňa 23.3.2011 rozhodol, že žalobu v časti o zaplatenie poplatku z omeškania vo výške 1% denne zo sumy 64.222,40- Sk od 8.6.1994 do zaplatenia zamietol.

Po nadobudnutí právoplatnosti uvedeného rozhodnutia Krajského súdu sťažovateľ výzvou zo dňa 27.1.2011 požiadal spoločnosť [REDAKOVANÉ] o vrátenie sumy 83.544,95 €, ktorá bola v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.9.2005 titulom poplatku z omeškania zaplatená.

Spoločnosť [REDAKOVANÉ] svojím listom zo dňa 10.2.2011 oznámila, že požadovanú sumu nevráti nakoľko ju prijala na základe rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré síce bolo neskôr zrušené ale išlo o prijatie dlhu premlčaného. Zároveň poukázala na ust. § 455 ods. 1 Obč. zák., podľa ktorého sa za bezdôvodné obohatenie nepovažuje prijatie premlčaného dlhu.

Vzhľadom na stanovisko spoločnosti [REDAKOVANÉ] podal sťažovateľ dňa 28.2.2011 návrh proti Slovenskej republike, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR o náhradu škody vo výške 83.544,95 € s prísl. spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu.

Okresný súd Bratislava 1 rozsudkom sp. zn. 19/42/2011 zo dňa 30.7.2013 vyššie uvedený návrh na náhradu škody podaný sťažovateľom zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľ síce „preukázal existenciu nezákonného rozhodnutia vydaného súdom. Navrhovateľ tiež preukázal vznik škody v žalovanej výške 83.544.95 € keď na základe neskôr zrušených právoplatných rozsudkov plnil procesné úspešnému odporcovi poplatok z omeškania aj v časti, ktorá bola neskôr konštatovaná ako premlčaná“.

Okresný súd však zamietnutie návrhu odôvodnil tým, že sťažovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím súdu a vzniknutou škodu a to vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ nevyužil možnosť domáhať sa súdnou cestou vydania bezdôvodného obohatenia voči spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Podľa názoru Okresného súdu až podanie žaloby a prípadný neúspech navrhovateľa v takomto konaní na základe nej je logickým vyústením pre konštatovanie zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Zb.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, na základe ktorého vo veci konal Krajský súd v Bratislave ako odvolací. Ten svojim rozhodnutím sp. zn. 14 Co/655/2013 zo dňa 25.4.2017 napadnuté rozhodnutie Okresného súdu potvrdil.

V zásade sa stotožnil so závermi prvostupňového súdu a konštatoval, že hlavnou príčinou vzniku škody neboli nezákonné rozhodnutia súdu ale okolnosť na strane žalobcu, ktorý sa vydania bezdôvodného obohatenia nedomáhal na súde po tom, čo mu spoločnosť [REDAKOVANÉ] odmietla vrátiť sumu 83.544.95 € dôvodiac, že v zmysle § 455 ods. 1 OZ sa prijaté plnenie nepovažuje za bezdôvodné obohatenie, nakoľko šlo o plnenie premlčaného dlhu. Konštatoval, že zjavne tak neexistuje priama a bezprostredná príčinná súvislosť medzi nezákonnými rozhodnutiami a škodou na strane žalobcu (sťažovateľa).».

5. Sťažovateľka sa domnieva, že rozsudok krajského súdu v spojení s rozhodnutím okresného súdu sú arbitrárne, keďže oba všeobecné súdy sa uspokojili s konštatovaním neexistencie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody bez podrobného odôvodnenia, najmä neuviedli, z akého dôvodu by mala byť sťažovateľka v konaní vyvolanom jej žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia voči spoločnosti [REDAKOVANÉ]

██████████ úspešná. Okresný súd vo svojom rozhodnutí dokonca tvrdil, že „... Až podanie takejto žaloby a prípadný neúspech navrhovateľa v takomto konaní je logickým vyústením zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z.“.

6. Vo veci konajúce súdy tak bez riadneho posúdenia a zdôvodnenia skonštatovali, že len neúspech v súdnom spore zakladá záver o existencii príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Takýto záver bez odôvodnenia je podľa názoru sťažovateľky v rozpore s princípom spravodlivého procesu, ktorého výsledkom je predvídateľné rozhodnutie pre účastníkov konania. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukázala aj na judikatúrou ustálený záver, že na preukázanie vzniku škody (t. j. na preukázanie nemožnosti dosiahnuť plnenie dlžníkom) nie je vždy nevyhnutné, aby poškodený najskôr vymáhal svoju pohľadávku voči dlžníkovi v súdnom konaní a aby tak bol známy jeho negatívny výsledok, t. j. nie je neprekročiteľnou podmienkou, aby tu bol zamietavý rozsudok súdu, na ktorom bol nárok uplatnený. Za situácie, keď je z okolností prípadu zrejmé, že žaloba by nemohla uspieť, môže súd rozhodujúci v spore o náhradu škody sám ako otázku predbežnú riešiť úspešnosť žaloby a uspokojenie nároku bez toho, aby bol poškodený nútený samostatný súdny spor podstúpiť (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 2091/2008 z 23. 2. 2011).

7. Sťažovateľka ďalej uviedla, že krajský súd, ako aj okresný súd aplikovali neprípustný a účelový výklad zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ako aj Občianskeho zákonníka, vec nesprávne právne posúdili a popreli účel a význam zákonných ustanovení uvedených právnych predpisov.

8. Podľa sťažovateľky podstatou sporu je otázka, či prijatím plnenia od sťažovateľky z titulu poplatku z omeškania došlo na strane prijímateľa tejto úhrady k bezdôvodnému obohateniu podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka alebo či takáto úhrada bola plnením premlčaného dlhu a ako taká v zmysle § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením nie je.

9. Sťažovateľka zdôraznila, že „V žiadnom z ustanovení citovaného zákona sa nenachádza podmienka, ktorá by odôvodňovala záver, že škoda je spôsobená nezákonným rozhodnutím len v prípade, že sa poškodený nemôže domôcť nápravy voči inému subjektu ako je štát, navyše pokiaľ je nesporné, že k nezákonnému rozhodnutiu došlo. Súbeh nároku na náhradu škody a bezdôvodného obohatenia je citovaným rozhodnutím Najvyššieho súdu riešený na ťarchu poškodeného .ktorý sa do pozície poškodeného dostal nie vlastnou vinou ale vinou štátu, ktorý má byť garantom spravodlivosti.

Sťažovateľ sa domnieva, napriek tomu, že rešpektuje rovnosť strán, že práve konanie štátu vo vzťahu k požiadavke , aby takéto konanie štátu bolo spravodlivé, by malo podliehať prísnejším nárokom na kritérium spravodlivosti. Citované Rozhodnutie NS však túto požiadavku nielen popiera ale v zásade štát stavia (bez dôvodu uvedeného v zákone č. 514/2003 Z. z.) do privilegovaného postavenia.“.

10. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 46 ods. 3 Ústavy SR Rozsudkom Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 14 Co/655/2013 zo dňa 25.4.2017, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 19C/42/2011 zo dňa 30.7.2013, porušené bolo.

2. Rozsudkom Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 14 Co/655/2013 zo dňa 25.4.2017, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 19C/42/2011 zo dňa 30.7.2013 sa zrušuje a vec sa Okresnému súdu Bratislava I v r a c i a na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

14. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

15. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré

sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010).

16. Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka podala 2. októbra 2017 na okresnom súde dovolanie proti rozsudku krajského súdu, o ktorom nebolo dosiaľ rozhodnuté.

17. Zo stabilnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky má najprv a predovšetkým najvyšší súd ako súd dovolací (k podobným záverom už ústavný súd dospel vo veciach napr. m. m. III. ÚS 114/2010, III. ÚS 199/2010, III. ÚS 462/2011, I. ÚS 480/2013).

18. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka svoje námietky uplatnila v sťažnosti podanej ústavnému súdu, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie ešte skončené, bolo dôvodné sťažnosť proti rozsudku krajského súdu odmietnuť pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, bude ešte rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací. Podanie dovolania a súbežne s ním aj podanie sťažnosti ústavnému súdu navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje.

19. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 358/09, III. ÚS 114/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti ústavnému súdu je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto mimoriadnom opravnom prostriedku.

20. Ústavný súd sa v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľku prípadné odmietnutie dovolania najvyšším súdom. Pre tento prípad ústavný súd majúc na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľke lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozsudku krajského súdu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

21. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2017